

at få konstateret, at Det Konservative Folkeparti klart siger fra, når det drejer sig om flertalsafgørelser i udenrigspolitikken, fordi vi på det område vil miste klar suverænitæt; jeg er meget enig.

Derimod var der et andet område, som jeg synes var knap så forståeligt i hr. Kent Kirks tale, og det drejede sig om, at det retlige og indre område skal over som søjle 1-område. For hvad vil det betyde i praksis? Ja, det vil jo betyde, at asylpolitik, asylspørgsmål og kvoter for asylsøgere eksempelvis er noget, vi skal behandle med flertalsafgørelser i Ministerrådet.

Og jeg vil gerne spørge hr. Kent Kirk: Kan man overhovedet forestille sig, at Danmark er med til at etablere et flertal, som vi jo også har diskuteret under tidligere debatter, der f.eks. går ud på, at Frankrig imod Frankrigs ønske skal have, skal vi sige, 100.000 asylsøgere? Forestiller hr. Kent Kirk sig det? For hvis ikke hr. Kent Kirk forestiller sig, det kunne ske, jamen så ville man jo i praksis heller ikke kunne have flertalsafgørelser på det område.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Nu har hr. Kent Kirk nogle gange talt om, at regeringen ikke har spillet ud på det institutionelle område, og så må man vel efterhånden komme dertil, at man må efterlyse, hvad det er, Danmark skal spille ud med.

Det, jeg er helt forvirret over, er, at Det Konservative Folkeparti kører så offensivt frem på det her område, når vi alle sammen ved, at der ikke rigtig ligger nogen forslag på bordet, og at en diskussion om stemmevægte og den slags ting bliver det sidste, man klarer af, fordi det ikke er ret let. Det er for øvrigt også ekstremt ufolkeligt, og her vil jeg spørge hr. Kent Kirk: Hvad er forslagene fra Det Konservative Folkepartis side? Og mener Det Konservative Folkeparti ikke, at vi i Danmark skal prøve at stå sammen om at varetage små landes rettigheder, og at det er det vigtigste i det danske Folketing?

Vi ved jo godt, hvad dagsordenen er: En række store lande vil have ændret stemmevægtene. Jeg håber, at der er et massivt flertal for i Danmark at kæmpe for de små landes rettigheder i sidste runde under regeringskonferencen.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Også jeg blev forvirret på et højere plan, da jeg hørte hr. Kent Kirks forklaring, i særdeleshed

den sidste del, som han lige skulle have med, nemlig det udenrigspolitiske, hvor han så fint lagde ud med, at dér skal vi selvfølgelig have enstemmighed. Det kan alle og enhver se det fornuftige i, men, som hr. Kent Kirk sagde, med mulighed for, at de, der egentlig talt ikke har lyst til det, bare kan opting out, altså gå udenfor. Som jeg forstod hr. Kent Kirk, er det den konservative mening, at de, der ikke kan være enige i denne her enstemmige beslutning, bare kan sige fra. Jamen så er det jo ikke en enstemmig beslutning mere. Så er vi altså præcis dér, hvor det tysk-franske forslag begynder at tale om en fleksibel udvikling og fleksibilitet også inden for det her område.

Jeg tror, at der er noget galt i hr. Kent Kirks begrundelser og i særdeleshed, når hr. Kent Kirk kommer med Vestunionen, der eventuelt skulle være en del af EU, og så kommer med beskrivelsen af, det er USA, der skal bestemme. Nej, det, der sker, hvis Vestunionen bliver en del af EU, er, at vi så har fået en forsvarsdimension i EU, som er uden for NATO, fordi USA aldrig nogen sinde vil kunne være med til at bestemme i EU, i særdeleshed ikke, fordi der er fire lande, som er medlemmer af EU, som ikke er medlem af NATO.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg kunne forstå på fru Annette Just, at fru Annette Just var ved at blive forvirret på et højere plan. Kan det nu også lade sig gøre?

Må jeg så svare på de forskellige spørgsmål, der er stillet her, som jo egentlig hænger lidt sammen. Det gælder både hr. Steen Gade og hr. Ove Fich.

Det, vi frygter, er, at man kæmper så hårdt på de områder, man har lagt forslag frem om, at man, når man kommer til de andre områder, har brugt sin kredit. Det er jo nu engang sådan i EU-samarbejdet, at man ikke kan få noget på alle områder, man er nødt til at lave en prioritering. Og det, vi helt klart frygter, er, at den prioritering, der nu er lavet – for man må jo sige, der er sket en prioritering, når man selv lægger forslag på bordet – medfører, at man skal kæmpe så hårdt på de områder, at når vi så kommer til stemmevægte og vi kommer til de andre områder, så har vi brugt kreditten.

Man kan jo også se i regeringens redegørelse, hvor svært det vil være at komme igennem med de ting, som regeringen har foreslået. Her tænker jeg bl.a. på miljøpolitikken. Det er det, vi helt